

Chương 5

Vừa tỉnh lại, nàng liền cảm giác khẩn trương. Có bao nhiêu người trải qua chuyện này giống nàng?

Tuyết Dương mở to mắt, còn chưa hoàn toàn theo cảnh trong mơ trở lại hiện thực, liền phát hiện Phương Đăng không thấy nữa. Trên giường còn lưu lại mùi nam tính của hắn, nhưng hắn đã chẳng biết đi đâu, căn phòng nhỏ hẹp, trong này thoát nhìn lại có vẻ thoáng đãng.

Nàng phút chốc ngồi dậy, bạc che theo thân hình rơi xuống, lộ ra nàng lõa thân trắng nõn, cùng với trên sàn mấy điểm nho nhỏ vết máu.

Đây là... Máu xông lên hai má nàng, ấn tượng đêm qua tại đây một khắc lại rõ ràng trở lại trong óc, nàng cùng Phương Đăng đã... đã ...

Làm sao bây giờ? Nàng sau này nên làm gì bây giờ? Tên cướp với con tin đã xảy ra quan hệ, nếu truyền ra ngoài, nàng còn mặt mũi nào nhìn người khác? Ôi trời!

Phương Đăng có phải hay không cũng ý thức được vấn đề này mới đem nàng bỏ lại, chính mình đào tẩu? Nàng khóc không ra nước mắt.

Tối qua nhất định là do không chỗ nào kính, mới có thể hại nàng làm ra cái chuyện hoang đường hạ cấp này. Nàng đến bây giờ còn không thể lý giải nguyên nhân gì tạo thành bọn họ trong lúc đó sóng điện loạn lưu? Đơn thuần chỉ là dục vọng sao? Vẫn là còn có cái khác...

Không! Nàng mơ hồ cảm thấy nội tâm đối với Phương Đăng tình ý đang từ từ dâng lên, cái này là yêu sao? Mấy ngày nay, hắn khi thì ôn nhu, khi thì đạ mạt, khi thì táo bạo, nàng hội yêu thương hắn rồi sao?

Sẽ không! Nàng hẳn là còn yêu Trịnh Quý An mới đúng! Dù sao hắn mới là đối tượng lúc trước nàng muốn kết hôn, mà Phương Đăng, chính là một tên phi xâm nhập vào kiếp mệnh của nàng mà thôi, như thế mà thôi!

Thình lình xảy ra tình tở làm cho nàng thất kinh, loại này so với đối Trịnh Quý An ái mộ còn muốn hơn một trăm ngàn lần, cảm tình này làm cho nàng sợ hãi, đây là cái gì? Ai tới nói cho nàng biết cảm tình mà bất chấp phải trả giá toàn bộ cũng vẫn không hối hận, cảm tình này là gì?

Nàng không dám nghĩ nhiều, hốt hoảng nhìn xuống hạ giường, dùng tám bạc bao lấy thân thể, tìm chung quanh xem có quần áo nào có thể che đậy thân thể, bất đắc dĩ tìm chiếc áo sơ mi lớn kia cũng không thấy, mà quần áo nàng sở hữu cũng đều bị cái tên nam nhân say khướt đáng ghét kia cầm đi mất, nay duy nhất có thể mặc, chỉ còn lại có cái tám bạc này.

Như vậy nàng như thế nào có thể xuất môn? Nàng bất lực muốn khóc. Phương Đăng sẽ không chỉ dùng một đêm đầu của nàng để đổi cho nàng tự do

đi? Hấn muốn sau liền bỏ mặc để nàng rời đi, thậm chí ngay cả kiện quần áo cũng không lưu cho nàng?

Ngay tại lúc này nàng gấp đến độ khócra tiếng, Phương Đăng một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi đến, thấy nàng toàn thân quần quít lấy tấm bạc, còn hai mắt đầm lệ lưng tròn, kinh ngạc đến gần nàng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tuyết Dương không dự đoán được hấn lại đã trở lại, vừa then vừa vội lắc đầu, trên mặt đều là nước mắt.

“Đang giận ta?” Hấn nâng mặt nàng lên, ôn nhu hỏi.

Nàng vẫn là lắc đầu, sợ nếu mở miệng ra sẽ đem tâm sự nói ra hết. Hiện tại cảm giác khi không có hấn, nàng liền cảm thấy hư không không thể tự chủ, nàng sợ hội phải như vậy tin cậy hấn cả đời, không bao giờ có thể chịu được cảnh tịch mịch.

“Ta đi giúp người mua chút quần áo, người tổng không thể như vậy xuất môn đi! Đên, thay cái này, áo cùng quần bò, chúng ta đi ra ngoài ăn bữa sáng.” Hấn đem gói to trong tay đưa lại cho nàng, lại vỗ nhẹ mặt nàng.

“Ta nghĩ đến... người đi rồi...” Nàng cắn môi dưới nhỏ giọng nói.

Phương Đăng sừng sốt một chút, lập tức mỉm cười. “Cho dù phải đi, cũng muốn mang người cùng đi, đừng quên, người vẫn là con tin của ta.”

Tuyết Dương cúi đầu không nói chuyện, trong lòng rất muốn biết cảm giác hấn đối với nàng là gì, nhưng, nghe khẩu khí của hấn, hấn đối với chuyện tối qua nhất định coi là bình thường, không có để ở trong lòng.

Phương Đăng ngồi xuống bên giường, nhìn chăm chăm vết máu trên giường đến phát ngốc, tâm tư lại bị kéo đến tâm trạng hồi sáng, sớm tỉnh lại liền ngạc nhiên.

Ta nhất định là điên rồi! Khi đó cả đầu hấn đều là những lời này.

Nếu không điên rồi, hấn làm sao có thể đối với xử nữ như vậy làm ra loại sự tình này? Nàng hấn phải là lông tóc không tổn hao gì trở về làm Đỗ gia thiên kim của nàng, hấn làm sao có thể theo tình cảm của mình đem nàng biến thành nữ nhân của hấn?

Trong kế hoạch cũng không bao gồm việc này. Cướp đi Đỗ Tuyết Dương chính là một nước cờ của Đăng Tuấn, vì muốn kiềm chế Đỗ Gia Vân cùng Trịnh Hồng Đạt, ngăn cản đám hỏi hai nhà, cũng không bao gồm cùng nàng trên giường a!

Nhất tưởng đến kiêu diễm đêm qua hấn liền càng thêm không thể tha thứ chính mình, nàng giống mang vũ lê hoa bàn dụ dỗ hấn, hại hấn mất đi tự chủ thậm chí muốn cởi bỏ quần áo của nàng, ôm chặt lấy nàng...

Chuyện này tốt lắm, hấn hiện tại lại thêm một cái tội danh “thủ đoạn độc ác thúc giục hoa”! Mẹ nó!

Tuyết Dương từ túi lấy ra bộ quần áo định thay, chỉ chớp mắt thấy hấn nhìn chăm chăm dấu vết làm tình trên giường đêm qua, không khỏi xấu hổ và giận dữ, tiến lên dùng quần áo che khuất.

“Không nên nhìn!” Nàng thân trắng má hồng, giơ lên ánh mặt trời, càng thêm diệu nhân.

Phương Đăng bị động tác của nàng chọc muốn cười, nhưng thấy trong mắt nàng nét hổ thẹn, lập tức liếm khởi giơ lên khoe miệng.

“Đã quá muộn, tất cả đều bị ta xem rồi.” Hấn na du nói.

“Ngươi...” Nàng hỏn hển muốn mang vứt vật chứng trên giường kia đi.

“Tuyết Dương.” Hấn cười lấy tay ngăn cản nàng.

“Buông tay, cái này sàn đan rất chóng mắt.” Nàng cả giận nói.

“Không! Đó là một bước ngoặt.” Hấn ý cười không ngừng mở rộng.

“Cái gì bước ngoặt?” Nàng nghi hoặc hỏi.

“Từ tiểu cô nương biến thành nữ nhân, ngươi có thể cầm lại làm vật kỷ niệm.” Hấn nhìn không được giấu cợt nàng.

“Ngươi...” Nàng càng khí. Cũng không ngẫm lại ai là người khởi xướng?

“Được rồi, đừng tìm một khối bản khoả...” Hấn bắt lấy tay nàng.

“Buông tay! Ngươi muốn cười liền cười, tốt lắm, ta... ta là cái xử nữ lại như thế nào? Ở trên giường kỹ xảo đương nhiên so ra kém với nữ nhân của ngươi, ngươi có thể trở về tìm được cái gì Cẩn Chi của ngươi rồi. Hoặc là nàng so với ta còn hơn.” Tuyết Dương nói thuần túy là khí nói.

Phương Đăng vừa nghe tên Cẩn Chi, lập tức giận tái mặt. “Ngươi để ý Cẩn Chi làm gì?”

“Nàng không phải tình nhân của ngươi sao?” Tuyết Dương ngảng đầu trừng hấn. Hấn khi hôn nàng còn gọi tên Cẩn Chi, muốn nói không phải nữ nhân của hấn họa có trời mới tin.

“Không phải.” Phương Đăng cảm xúc trở nên xấu đi.

“Vậy nàng là ai?” Nàng cố ý hỏi.

“Này không liên quan chuyện của ngươi.” Hấn lạnh lùng thốt.

“Là, xác thực không liên quan chuyện của ta. Thực xin lỗi, hỏi đến riêng tư của ngươi!” Tuyết Dương đau lòng nói xong. Trong lòng hấn quả nhiên còn có người khác, nàng đã thấy ra một chút, tối hôm qua hết thấy coi như là làm một hồi mộng xuân.

“Tuyết Dương...” Phương Đăng không đành lòng thấy nàng bi thương về mặt, giống như hấn cường bạo nàng.

“Không quan hệ, thích một người, cùng một người lên giường hoàn toàn là hai việc khác nhau, đây là thời hiện đại nam nữ có nhận thức, ta không sao cả,

chuyện tối hôm qua do ta không biết kiểm điểm, không có việc gì mặc như vậy thiếu quần áo làm gì, rõ ràng là muốn dụ hoặc nam nhân...” Nàng càng nói sắc mặt càng tái nhợt.

“Đủ rồi!” Hấn tức giận ngăn lời nàng.

“Dù sao đều làm rồi, ta lại không yêu cầu gì, vừa mới ta còn suy nghĩ, ta dâng cơ thể của ta nói không chừng có thể về nhà, này cũng không có gì không tốt...”

“Câm miệng! Tuyết Dương.” Rõ ràng cực độ thống khổ, lại giả bộ không chút để ý, Phương Đăng nhìn thấy mắt nàng đang ứ đầy lệ, bề ngoài nàng ra vẻ cứng rắn nhưng thực chất trên mặt tất cả đều là giả vờ kiêu ngạo, hấn biết, hấn vẫn là thương tổn nàng.

“Nghĩ đến cùng người ta qua một đêm có thể hỏi Đông hỏi Tây, thật sự là cái ngốc tử, khó trách người ta nói nam nhân đều không thích nữ nhân không biết đúng mực...” Nàng vẫn là càng không ngừng nói, lúc này lòng của nàng đều chứa đầy nước mắt.

“Ta nói đủ! Cẩn Chi sớm đã chết rồi! Người muốn nghe sao? Nàng sớm đã chết! Bị nổ thành mảnh nhỏ, cái gì cũng không có lưu lại...” Phương Đăng quặc trụ bả vai nàng rống to.

Tuyết Dương kinh ngạc trừng mắt hấn, an tĩnh lại.

“Đã chết?” Người kia bị nàng giả thiết là tình địch nữ nhân.

“Nàng là muội muội bằng hữu của ta, ta cùng nàng trong lúc đó không có gì, đối địch nhau còn không kịp hóa thành cảm tình, nàng đã đi. Nhưng là, sau khi nàng mất, ta mới giật mình thấy chính mình tựa hồ sớm đã yêu thương nàng, bởi vậy tổn thương cũng liền càng sâu, không thể tự kiềm chế...” Phương Đăng ảm đạm gục đầu xuống, lần đầu tiên nói ra cảm giác trong lòng.

“Phải không?” Nàng làm sao đây, khóc ư? Thay hấn khổ sở hay vẫn là thay chính mình thương tâm?

“Nàng là vết thương trong lòng ta, cho tới bây giờ, ta còn không nghĩ ra biện pháp chữa khỏi nó.” Hấn u nhiên nói.

Nàng thấy hấn xót xa ngữ khí khổ sở không thôi. Vì sao hấn hướng nàng bày tỏ tâm sự, nàng lại càng thương tâm?

“Tối hôm qua là ta không đúng, ta không nên liều lĩnh muốn người, ta nghĩ ta đã trở nên yếu đuối, đối mặt với lệ của người, tổng làm cho ta không biết như thế nào cho phải.” Hấn giải thích. Hấn đem nàng kéo vào trong lòng. Không có hướng nàng nhắc tới việc nàng bộ dáng quá giống Cẩn Chi, là vì không muốn nàng hiểu lầm, hấn đem qua ý nghĩ rõ ràng, nhớ kỹ nàng là Đỗ Tuyết Dương, không phải Quan Cẩn Chi, bởi vậy, hấn cũng không có đem nàng trở thành thể thân của Cẩn Chi, chính hấn biết, ở trong lòng hấn, Đỗ Tuyết Dương đã trên cả Cẩn Chi, ngược lại Quan Cẩn Chi lại trở nên mơ hồ.

“Vậy ngươi là vì an ủi ta mới...” Nàng giọng mũi dày đặc, hai tay nhanh nắm giữ tấm che trên người.

“Cũng không hoàn toàn.” Hấn bị những sợi tóc của nàng vô tình chạm vào, trong lòng đột nhiên trầm trọng đứng lên. Lẽ ra hấn hội đem nàng đuổi về Đồ gia, sau đó hội Tường Hòa Hội Quán. Giờ thì sao đây?

Hấn cũng không dám tưởng tượng hai người sẽ trở nên thế nào.

“Nga? Còn có nguyên nhân khác sao?” Nàng ngẩng đầu lên chờ mong.

“Ta cũng không rõ ràng.” Hấn tránh đi ánh mắt chăm chú của nàng.

Đây không phải đáp án nàng muốn. Tuyết Dương ở trong lòng than nhẹ.

“Ta có thể đoán rằng là vì bộ dạng ta không sai, cho nên ngươi mới...” Tâm tình hơi giải, nàng tựa vào trước mặt hấn bướng bình nói.

“Ha ha! Mới có thể...” Phương Đăng nghe nàng nói thế liền nở nụ cười, cúi đầu hôn trụ nàng.

Ứng hôn hồi lâu, tấm che không biết khi nào đã rơi xuống, Phương Đăng vuốt ve làn da non mềm trắng như tuyết của nàng, thiếu chút nữa lại khắc chế không được.

“Đừng tùy tiện ở trước mặt nam nhân trần trụi, na hội hại chết người.” Hấn hôn sau gáy nàng.

“Ta không có thói quen hư hỏng loại này.” Nàng thấp giọng nói.

“Phải không?” Hấn môi lại hôn đến trước ngực nàng nụ hoa thương.

“Ngươi...” Có phải hay không mới ném thử tư vị tình dục liền dễ dàng nghiện? Phương Đăng tay như hội ma pháp, ở trên người nàng liêu khởi kích giống như kinh đào hải lãng.

“Hừ, đừng nói nữa.” Hấn đem nàng áp đảo ở trên giường, rút đi quần áo, lại nhích lại gần.

“Khiếm... Muốn làm gì?” Nàng thở gấp, cảm thấy chính mình quá mức phóng đảng, nhưng là, không biết vì sao, đối mặt không thể biết tương lai, nàng tổng nghĩ muốn nắm chắc một chút gì đó, cho dù về sau bọn họ bị đem tách ra, nàng cũng có thể nhớ lại từng tí.

“Ngươi nói đi !” Tay hấn đi xuống lưng, môi vẫn như cũ không buông tha ngực nàng đẹp như tuyết.

“Phương Đăng...” Nàng đơng đưa thân hình, không biết như thế nào đáp lại trong cơ thể xôn xao.

“Ta muốn ngươi!” Hấn bỗng nhiên che lại đôi môi đỏ mọng của nàng, ôm chặt nàng.

Nàng không chút nào giữ lại thế công, nghênh hướng hấn, đem chính mình hoàn toàn giao cho hấn, ở nhất ba ba khoái cảm trung, nàng hiểu được lòng mình đã rơi xuống, rốt cuộc thu không trở lại.

Bọn họ là như thế nào phát triển trở thành loại quan hệ ái muội này? Phương Đăng ở sau vẫn là không thể hiểu thấu đáo nguyên nhân trong đó, ngăn ngừa không đến hai tuần, bọn họ trong lúc đó liền phụt ra dục vọng, có thể nấu chảy hết thủy hỏa hoa, việc này động lực sau lưng là cái gì? Hấn không dám tìm rõ nguyên do, sợ không nghĩ qua là phải đối mặt với tình cảm chân chính của mình.

Hấn còn có rất nhiều việc phải làm, tình yêu, là việc không thể.

“Đây là cái gì?” Tuyết Dương hư thoát nằm ở bên cạnh người hấn, phát hiện hình xăm trên cánh tay hấn, tò mò đưa lên xem cẩn thận.

“Dấu hiệu.” Hấn nửa người trên tựa vào đầu giường, dung túng nàng ghé vào người hấn nghiên cứu Kỳ lân đồ đăng.

“Dấu hiệu? Cái gì dấu hiệu?” Cũng không phải dây số trên những con bò bị lạc đường, rất kỳ quái.

“ Dấu hiệu Ngũ Hành Kỳ Lân. Chúng ta mỗi người đều bị chú ấn, để ngừa giả mạo.” Hấn bán mị mở ra vui đùa.

“Ngũ Hành Kỳ Lân? Chúng ta? Ngươi thật là một vị trong Ngũ Hành Kỳ Lân?” Hoài nghi của nàng đã được đến chứng thật, không khỏi hưng phấn không hiểu.

“Ấn, ta là Thổ kỳ lân, ngũ đại gia tộc Phương gia là nhà ta.” Đến loại tình trạng này, hấn cũng không nghĩ lại giấu giếm nàng.

“Thổ kỳ lân Phương Đăng!” Nàng sớm nên nghĩ đến, danh hào này nàng từng nghe qua. Các học sinh có khi hội nhắc tới Tường Hòa Hội Quán này với năm vị đứng đầu soái ca, nàng ít nhiều cũng nghe nói một chút.

“Đúng, thỉnh chỉ giáo.” Hấn nhu loạn sợi tóc của nàng.

“Ôi trời, ngươi ngươi như thế sao lại có thể là bọn cướp? Ngươi hấn là cái gì cũng không thiếu mới đúng a!” Ở Tường Hòa Hội Quán khí thế bao phủ, nhà Phương thị đâu có thể nào vì tiền mà đến bắt cóc nàng? Rất bất khả nghi.

“Ta nói rồi, ta là vâng mệnh làm việc.”

“Ai? Kỳ Lân Vương sao? Ngũ Hành Kỳ Lân không phải là nhà ở Tường Hòa Hội Quán sao? Sao có thể cần nghe mệnh lệnh của ai?” Nàng tuy rằng rất ít xem báo, nhưng là chuyện đó như sấm bên tai, nàng thật khó có thể xem nhẹ.

“Ay, chuyện này nói ra thật dài dòng, về sau sẽ chậm rãi nói cho ngươi biết.” Hấn hiện tại một chút cũng không muốn nhắc tới Đăng Tuấn, rất mất hứng.

“Nhưng...”

“Được rồi, đừng hỏi nữa, đứng lên đi! Đổi hảo quần áo, chúng ta hôm nay hội Tsim Sha Tsui.” Hấn ngăn cản lòng hiếu kỳ tràn đầy trong lòng nàng, thúc giục nàng rời giường.

“Phải đi về? Nếu như bị cảnh sát phát hiện thì làm sao bây giờ?” Nàng vừa đứng dậy mặc xong quần áo vừa hỏi, vừa nghe phải về Tsim Sha Tsui, lực chú ý của nàng lập tức bị dẫn dắt rời đi.

“Sẽ không, ta đoán tiếng gió này là Tường Hòa Hội Quán phóng, nhưng là bọn họ chỉ thả ra tiếng gió, lại không yêu cầu cảnh sát hành động, cho nên chúng ta mới có thể bình yên vô sự.” Nhất định có gì kỳ quái, hẳn có trực giác Đằng Tuấn đang bày ra kế, hẳn hy vọng đó không phải là “Sắc nhị”.

“Nhưng, nếu như bị ba ta hoặc người Trịnh gia phát hiện...” Nàng đột nhiên ngừng lời. Nàng đều đã quên, nàng cùng Trịnh Quý An còn có hôn ước, mà lúc này nàng lại giống như một tình nhân lo lắng bị bắt quả tang, hoảng loạn. Chết thật, nàng đã biến thành tân nương cùng nam nhân bỏ trốn, lãng nữ vô sỉ.

Phuong Đằng biết nàng suy nghĩ cái gì, ôm nàng kiên trì nói: “Đừng lo lắng, hết thảy đều đã không có việc gì.”

Tuy nói vậy, nhưng Phuong Đằng cũng không dám tưởng tượng, khi làm Đỗ Gia Vân bị chính đồ, Tuyết Dương còn có thể sẽ không đứng ở bên này.

“Đi thôi! Chúng ta đi ăn cơm, trước đem sự tình gác qua một bên!” Hắn cười muốn cho nàng khoan khoái bớt sầu. Thừa dịp hiện tại có thể có được tâm tình vui vẻ, nếu không một hồi đến Tsim Sha Tsui, nói không chừng lại có tình thế hỗn loạn đang chờ đợi hắn.

Tuyết Dương gật gật đầu, cười sáng lạng như ánh sáng mặt trời, xinh đẹp phi phàm.

Phuong Đằng tâm cũng theo lúm đồng tiền của nàng dao động, trong trí nhớ hắn, Căn Chi chưa bao giờ từng cười qua, nàng ở lại trong lòng hắn bộ dáng vẫn là lạnh lùng âm trầm, mặc dù trước khi chết thoáng nhìn cũng đều không hề sợ hãi. Tưởng niệm nàng kỳ thật là chuyện thống khổ, hắn đến bây giờ mới sáng tỏ.

Đã đến lúc nên quên nàng.

Đỗ Gia Vân trừng mắt nhìn xí nghiệp Đỗ thị liên tục hai ngày nay tư liệu cổ phiếu đã giảm mạnh, và lại mãnh đất gần đây mới mua được lại bị người khác lừa một đạo, giả chủ thu tiền bỏ trốn mất dạng, hại hắn không thể khiếu kiện, hai chuyện này đã khiến hắn tổn thất gần 80% gia sản, hắn mặt lục cơ hồ biến thành đen, có khả năng lên cơn sốc ngất bất cứ lúc nào. Còn có nam nhân kia cướp đi Tuyết Dương, yêu cầu đến ba trăm ngàn ngân lượng, hắn thật không biết phải làm sao chuộc người?

Nhiều ngày nay hắn chính là liều mạng tìm nữ nhi, một chút đều không tính giao tiền chuộc, hắn làm sao có thể hao tổn thêm tiền để cứu nữ nhi? Dù sao thủ hạ Trịnh Hồng Đạt cũng thay hắn tìm người, hắn tin tưởng kẻ bắt cóc nếu đủ thông minh sẽ không giết nàng, dù sao, so sánh với hắn, Tuyết Dương mới chính là người đại phú đại quý!

Nhưng, ngày đó đột nhiên lại bị tổn thất, thật không hiểu vì sao lại xảy ra chuyện này? Hấn thừa dịp kẻ khả nghi bắt cóc Tuyết Dương là người của Tường Hòa Hội Quán, làm cho cổ phiếu lúc đó đại ngã, hấn muốn mua cổ phiếu đó để thiết nhập Tường Hòa Hội Quán, sao biết mới tính hành động, khi hấn mua đất liền ra trạng huống, hơn nữa báo chí lại đưa tin hấn nhận hối lộ, họa vô đơn chí hậu quả chính là cổ phiếu một đường trượt ngã không ngừng, tổn thất thảm trọng.

Rốt cuộc là ai ở phía sau dẫn dụ hấn? Hấn còn nghĩ đến chuyện tốt đẹp tương lai mà thâm chúc mừng, trong nháy mắt liền trên bờ vực phá sản, nếu lại có cái gió thổi cỏ lay, chỉ sợ hấn ngay cả mạng già này cũng không thể giữ nổi.

Là người của Tường Hòa Hội Quán sao? Trong lòng hấn có điểm hồ nghi, tỏ chức không lồ này đồng khí liên chi, vô cùng kiên cố. Đồn đãi quả nhiên không sai, ngũ đại gia tộc tách ra đã khí thế bức nhân, đoàn kết đứng lên thật ngoài sức tưởng tượng. Hấn hoài nghi có phải có người gây chấn động làm tổn hại hấn.

Trịnh Hồng Đạt đâu? Không biết chuyện của hấn tiến hành như thế nào rồi? Đỗ Gia Vân thấy mình thất bại, liền mong đợi Trịnh Hồng Đạt có thể thay hấn đánh Tường Hòa Hội Quán, vì thế liền gọi điện thoại nói chuyện với Trịnh Hồng Đạt, hấn muốn cùng nhau lên kế hoạch.

“Là ta, Đỗ Gia Vân. Trịnh lão gia phải không?”

“Nga, thân gia, ngươi có khỏe không?” Trịnh Hồng Đạt thanh âm nghe qua rất thân thiết.

“Tệ hết biết! Trước mắt tình huống có khả năng là yếu mạng của ta, ta phải nghĩ biện pháp chuộc Tuyết Dương về, nhanh chóng làm cho nàng cùng Quý An kết hôn, dùng hiệu động làm nàng hạ bút tiền...” Đỗ Gia Vân suy nghĩ thấu đáo.

“Phải không?”

“Ngươi thì sao? Thuốc phiện của ngươi không phải đã lẫn vào container của Vũ gia thủy vận sao, khi nào thì khai quỹ?” Hấn liền trông cậy vào Trịnh Hồng Đạt có thể đắc thủ làm mất nhuệ khí của Tường Hòa Hội Quán.

“Cũng sắp, chờ ta chậm rãi thu thập bọn họ sau, thủ nhi đại chi.” Trịnh Hồng Đạt khẩu khí không nhỏ.

“Thật tốt quá, ta ra điểm trạng huống, kế hoạch này phải nhờ vào ngươi.”

“Không thành vấn đề.”

“Đúng rồi, ngươi có thể đưa trước cho ta ba trăm ngàn ngân lượng Hồng Kông để chuộc người không? Cảnh sát vẫn tra không ra hành tung Tuyết Dương, cái bọn cướp kia cứ cách hai ngày liền gọi điện thoại đến yêu cầu tiền chuộc, ta cố tình chân chừ đến hiện tại...” Đỗ Gia Vân một lòng muốn lợi dụng tiền và người của Trịnh Hồng Đạt.

“Người thật khách khí, Tuyết Dương coi như là con dâu chưa qua cửa của nhà ta, chút tiền ấy ta hẳn phải chi.” Trịnh Hồng Đạt hào phóng đáp ứng.

“Thật sao? Thật cảm ơn người.” Đỗ Gia Vân cao hứng chính mình tìm được đối tác.

“Không biết người hiện tại có thể đến lấy không?”

“Hiện tại?” Hần nhìn đồng hồ, đã là mười giờ rồi, có phải là quá muộn hay không?

“Đúng lúc ta đang tính chi phiếu, thuận tiện đưa cho người luôn.”

“Tốt lắm, ta hiện tại liền qua lấy.” Đỗ Gia Vân đang cao hứng, cá tính thấy tiền sáng mắt làm cho hần mất phòng bị.

“Ta chờ người.”

Châm dứt đôi thoại, Đỗ Gia Vân liền tìm lái xe chở hần đến nhà Trịnh Hồng Đạt ở Hồng Kông để lấy tiền.

Khi xe vừa ra khỏi khu náo nhiệt, một chiếc xe hơi màu đen xuất kỳ bất ý theo đi lên, hai chiếc xe song song hơn mười giây, sau đó một tiếng súng vang lên, lái xe của Đỗ Gia Vân đầu bị trúng đạn, mất tay lái rồi ngã xuống, xe thẳng tắp hướng bên đường tiến tới, bên trong xe Đỗ Gia Vân sợ tới mức hồn siêu phách tán, kinh hoàng, định liều mạng mở cửa xe, nhưng xe tốc độ quá nhanh, hần còn không kịp ra khỏi xe, xe đã va chạm vào một chiếc xe đang dừng bên đường, một tiếng nổ vang, động cơ cháy, tiếp theo lòe ra một ngọn lửa, rồi “oanh” một tiếng nổ lớn phát ra, từng mảnh nhỏ bay tán loạn làm rung động những hộ gia đình xung quanh, ngay khi mọi người còn đang kinh hãi không rõ chuyện gì xảy ra thì bên trong Đỗ Gia Vân đã táng thân tại đây.

Phuong Đằng mang Tuyết Dương đến Tsim Sha Tsui thì chợt nghe thấy tin tức đầu đề này.

Đỗ Gia Vân tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, chủ tớ đều chết. Ở mỗi đầu bản tờ báo đều đăng tin giật gân này.

Tuyết Dương ngây ngốc nhìn tờ báo trước mặt, trên mặt huyết sắc ngưng tụ, lệ cũng tràn tiềm tại sâu trong nội tâm, lưu không được.

Ba... ba... đã chết? Làm sao có thể? Ngày hôm qua còn thấy người trên tivi, sáng hôm nay lại không còn tồn tại?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trên báo nói cổ phiếu xí nghiệp Đỗ thị thảm ngã, trong buôn bán cũng xuất hiện nguy cơ, các phóng viên đều phỏng đoán phụ thân là vì chuyện này lẩn quẩn trong lòng mà tự sát, nhưng nàng không tin, theo như nàng hiểu về phụ thân thì người tuyệt đối không thể vì chuyện này mà phí hoài bản thân mình, huống chi còn có nàng nữa.

Phuong Đằng vẫn lẳng lặng ở bên người nàng, kết quả này làm hần bất ngờ, chuyện này không đơn thuần là ngoài ý muốn, cảnh sát đã lấy ra một viên đạn

trong đầu người lái xe, chứng tỏ tai nạn xe cộ lần này là có ý định, mục tiêu của người kia là Đỗ Gia Vân.

Loại thủ pháp tàn nhẫn này không phải là tác phong của Tường Hòa Hội Quán, Ngũ Hành Kỳ Lân bình thường lấy tịnh chế động, người không hại ta ta sẽ không hại người, chỉ cần không quá mức, Tường Hòa Hội Quán bình thường cũng không để ý tới những khiêu khích nhỏ. Lúc này đây Đằng Tuấn chỉ nảy ra ý định sửa chữa Đỗ, Trịnh hai nhà. Đơn giản chỉ là hướng về tên lưu manh Trịnh Hồng Đạt, so với phụ tử Trịnh gia, Đỗ Gia Vân không đáng kể chút nào, chính là hấn chọn sai đối tượng hợp tác. Hơn nữa do Trịnh Hồng Đạt bày mưu đặt kế tính chuyện hai nhà đám hỏi, loại này biến thành câu kết, Tường Hòa Hội Quán sẽ không thể coi như không quan trọng, mới có liên tiếp hành động xuất hiện.

Nhưng hiện tại Đỗ Gia Vân đột nhiên tử vong, là ai đã hạ thủ?

“Ta phải trở về! Nhất định có vấn đề, ta nhất định phải trở về!” Tuyết Dương phút chốc định đi ra ngoài. Nơi này cách nhà nàng rất gần, nàng nên trở về xem sao.

“Không được! Hiện tại hết thấy đều không sáng tỏ, nếu người xuất hiện, hội lập tức trở thành mục tiêu.” Phương Đằng giống như gió xoáy che ở trước mặt nàng, không muốn nàng chọn thời điểm này hiện thân. Đây có thể là quỷ kế muốn bức nàng ra mặt.

“Không có lý do gì có thể lưu ta lại, trừ phi người còn đem ta trở thành con tin của người.” Thanh âm của nàng lạnh như băng, biểu tình trên mặt thể hiện đều là kiên quyết.

“Ta biết tâm tình người giờ phút này, nhưng người hiện tại trở về có thể làm gì? Địch nhân là ai người còn không rõ ràng lắm...”

“Sẽ không phải là các người làm chứ?” Tuyết Dương bỗng nhiên nghĩ đến, càng khiếp sợ với ý tưởng vừa mới sinh ra này.

“Có phải hay không?” Nàng đi bước một lui về phía sau, dùng một loại ánh mắt kỳ lạ nhìn hấn.

“Đương nhiên không phải!” Phương Đằng bị hoài nghi của nàng chọc giận.

“Thật vậy chẳng? Nhưng bắt cóc ta là các người. Người cũng nói qua các người sẽ đối phó cha ta và Trịnh Hồng Đạt...” Nàng có thể nghĩ như thế nào, trước mắt phụ thân, địch cũng chỉ có Tường Hòa Hội Quán mà thôi!

“Đối phó hấn với việc giết hấn quả thật là có khác biệt lớn, Tường Hòa Hội Quán tuyệt không hội vô cớ giết người.” Phương Đằng vì Ngũ Hành Kỳ Lân chỉ nhất, đứng ở lập trường của mình mà nói chuyện.

“Người đương nhiên hội nói như vậy, bởi vì người cũng là người của Tường Hòa Hội Quán.” Nên như thế nào tin tưởng hấn? Tuyết Dương trong đầu hỗn

động có vô số nghi vấn, có thể Phương Đăng tiếp cận nàng cũng là có mục đích? Hấn vì muốn xí nghiệp Đỗ thị suy sụp mới bắt cóc nàng, tiến tới dụ hoặc nàng?

“Người lại hoài nghi ta?” Phương Đăng nhìn nàng, trong ánh mắt nàng đã có đề phòng, mấy giờ trước ôn tồn thân mật sớm đã không tồn.

“Trừ phi người cho ta một cái hảo lý do. Nói cho ta biết, người cùng ta trên giường có phải vì mục đích khác không?” Hai tay đan vào nhau, Tuyết Dương nhìn chằm chằm Phương Đăng, muốn nhìn ra nội tâm hấn.

Phương Đăng không trả lời, vấn đề này phạm vi liên quan rất lớn, huống hồ mặc kệ hấn đáp có hoặc không có, hấn đều đã mất đi tín nhiệm của nàng.

“Người không dám nói? Người thật sự vì đối phó cha ta và Trịnh Hồng Đạt mới tiếp cận ta?” Hồi tưởng lại chuyện tình từ đầu đến giờ, mũi tên đều chỉ hướng Tường Hòa Hội Quán, nàng có thể nào khinh địch như vậy, đem tâm cho một nam nhân không rõ có phải là bằng hữu hay không.

“Lúc trước bắt cóc người thật sự là vì ngăn cản phụ thân người cùng phụ tử Trịnh thị hợp tác, nhưng trong đó cũng không bao gồm đối với người...” Nên nói như thế nào mới có thể làm nàng tin tưởng, động tình một đêm kia hấn hoàn toàn là xuất phát từ chân tâm.

“Đủ! Người muốn ta tin tưởng Trịnh Quỳnh An đối với ta là gây rối, chính là muốn ngăn cản hấn kết hôn cùng ta để sau lấy được tài sản khổng lồ, đúng không? Người cố ý dụ dỗ ta là muốn ta dời đi mục tiêu, không cần cùng Trịnh Quỳnh An kết hôn, đúng không? Ta thực không hiểu, Tường Hòa Hội Quán các người thế lực to như vậy, vì sao phải quanh co lòng vòng lợi dụng một nữ lưu như ta? Vì sao không trực tiếp đi đối phó phụ tử Trịnh gia?”

Lời chỉ trích của nàng làm nội tâm Phương Đăng chất chứa hồ nghi. Xác thực, chuyện này ngay từ đầu là có vấn đề, Đăng Tuấn có biện pháp trực tiếp đánh bại Trịnh Hồng Đạt cùng Đỗ Gia Vân, vì sao lại phải tiếp cận Đỗ Tuyết Dương? Chẳng lẽ...

Một ý niệm buồn cười trong đầu nháy mắt xẹt qua trong lòng hấn, khuôn mặt Đỗ Tuyết Dương biểu tình đông lạnh, đa nghi cùng với Quan Cảnh Chi không có gì sai biệt, làm cho hấn nhất thời biết Đăng Tuấn đang muốn đùa giỡn hấn.

Bọn họ đang định làm nguyệt lão, đưa hấn cùng Đỗ Tuyết Dương cộ vào nhau sao? Bọn họ nghĩ như vậy là có thể làm cho hấn đã quên Quan Cảnh Chi? Trời! Một đám nam nhân ngu ngốc đến buồn cười.

Phương Đăng bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, cười chính mình bị Đăng Tuấn ngoạn xoay quanh, hấn thậm chí thật như bọn họ an bài, đối với Đỗ Tuyết Dương động tâm... Gặp quý! Hấn thật sự là cái ngốc tử!

Xem ra bố cục này đều là bọn họ chế tạo ra, cố ý muốn buộc hấn mang theo Đỗ Tuyết Dương đào vong, đạt tới mục đích bọn họ.

Này chính là giết bạn bè, hấn tuyệt đối không tha bọn họ.

Tuyết Dương đối với phản ứng của hấn lấp bắp kinh hãi, nàng đang chất vấn hấn lại cư nhiên cười, có thể thấy được sự thật đúng như nàng suy nghĩ, hấn mang nàng lên giường chẳng qua chỉ là kế hoạch sắp đặt trước.

Nàng trắng xanh khuôn mặt hé ra tia cười, xoay người lao ra khỏi cửa phòng. Nàng rời đi nơi này, rời đi hấn, nếu không nàng đời này đều sẽ không thể vượt qua đau xót.

“Tuyết Dương!” Phương Đăng không chút do dự đuổi theo, tuy rằng đây hết thảy đều là tiết mục của Đăng Tuấn nhưng hấn không nghĩ làm cho Tuyết Dương hiểu lầm hấn, hấn muốn nàng biết hấn đối với nàng tất cả đều là xuất phát từ chân tâm, không có dối trá.

Nàng vừa bước ra khỏi cửa biệt thự liền ngây ngẩn cả người, ngoài cửa Trịnh Quỳnh An cùng một đoàn thủ hạ của hấn đã đứng nhiều ngày, tựa hồ đang chuẩn bị đi vào tìm người.

Vừa nhìn thấy nàng đi ra, Trịnh Quỳnh An lập tức xông lên ôm lấy nàng, dùng tiếng nói ôn nhu đa tình hô: “Tuyết Dương, ta rốt cục tìm được ngươi! Ngươi không sao chứ?”

Theo sau Phương Đăng đi ra liền nhìn thấy một màn này, lạnh lùng tựa vào cây cột trước cửa, trong mắt hiện lên một tia đồ kị khó có thể phát hiện.

“Quỳ An?” Tuyết Dương có điềm ngoài ý muốn khi thấy Trịnh Quỳnh An xuất hiện, hấn như thế nào tìm tới nơi này?

“Mấy ngày nay ta bôn ba khắp nơi, mang theo thủ hạ tìm ngươi, rất sợ ngươi lọt vào tay người xấu, cả ngày lo lắng đề phòng, cuộc sống hàng ngày quả thật gian nan...” Nói dối lại không cần nộ thuế, hấn tận khả năng biểu lộ chân tình, mới có thể mềm hoá tâm nàng.

“Phải không? Cuộc sống hàng ngày gian nan, cho nên đành phải đi tìm tương thanh dong cùng ngươi qua đêm?” Tuyết Dương bén nhọn hỏi lại. Nàng đã không còn là một tiểu cô nương Đỗ Tuyết Dương đơn thuần giống như búp bê, dễ dàng mắc mưu, con người đó cũng đã theo phụ thân chết rồi, hiện tại nàng phải học tính kiên cường độc lập, làm rõ thị phi.

Trịnh Quỳnh An bị nàng phản công thật sự sững sốt. Ngắn ngủn vài ngày, như thế nào tiểu cừu thay đổi bộ dạng?

“Ngươi đang nói gì? Ta đều luôn luôn đi tìm ngươi” Hấn giả ngu ngơ, dù có chết cũng không nhận.

“Tìm ta tìm đến hành lang uống rượu? Thật giỏi!” Lại nhìn hấn, Tuyết Dương tâm tĩnh như nước lặng, yêu thương ái mộ trước khi bị bắt cóc giờ tất cả đều không thấy, nàng cũng kinh ngạc tình cảm chính mình lại có thể chuyển biến nhanh như vậy, nàng đối với hấn không còn có cảm giác gì.

“Người cũng biết các phóng viên thích đặt chuyện đưa tin...” Trịnh Quỳnh An biết nhất định là do báo chí nhảm chán đưa tin dẫn đến loại hậu quả này.

“Phải không? Kia cũng chẳng phải là do người cho bọn họ hảo đề tài.”

Nàng mỗi một câu đều mang theo móc khoe, vẻ mặt cũng không bối rối. Trịnh Quỳnh An thiếu chút nữa hoài nghi nữ nhân này có phải là Đỗ Tuyết Dương hay không.

Phương Đăng cười lạnh nhìn bọn họ, thập phần vừa lòng Tuyết Dương biểu hiện ra ngoài bình tĩnh. Trịnh Quỳnh An lúc này như bị đưa lên thiết bản.

“Người như thế nào tìm được ta?” Tuyết Dương nghĩ nàng không hề để lại tin tức nào cho hắn, nàng cùng Phương Đăng cũng vừa mới trở lại Tsim Sha Tsui, Trịnh Quỳnh An không có khả năng nhanh như vậy tìm đến nàng.

“Thủ hạ của ta trong lúc vô tình trông thấy hành tung của người, một đường theo lại đây, mới phát hiện biệt thự này của Phương gia vẫn chưa làm xong, cư nhiên chính là nơi đặt chân của bọn cướp.” Trịnh Quỳnh An ngẩng đầu trừng mắt nhìn Phương Đăng liếc mắt một cái. Quả nhiên là tiểu tử Phương gia làm, đem nữ nhân của hắn bắt đi, làm cho hắn mất mặt ở hôn lễ. Tốt lắm, chuyện này thật không thể bỏ qua.

“Chuyện phụ thân ta người biết không?” Tuyết Dương vội vàng hỏi.

“Trước mắt cha ta ra mặt xử lý, chờ một chút ta đưa người trở về...” Trịnh Quỳnh An một tay kiên quyết nắm trên vai nàng, hành động mười phần bảo hộ.

“Ai nói Phương gia này có thể cho các người quay lại tự nhiên?” Phương Đăng mở miệng. Trước kia đối Trịnh Quỳnh An không có cảm giác đặc biệt gì, nhưng hôm nay đôi mắt lại không tự chủ mà chán ghét tới cực điểm, hơn nữa hắn chỉ nắm trên vai Tuyết Dương cũng đủ thấy chương mắt thế nào.

“Hừ! Họ Phương kia, người bắt cóc Tuyết Dương đã chọc giận chúng ta, đừng tưởng rằng có Tường Hòa Hội Quán làm chỗ dựa vững chắc chúng ta cũng không dám động tới người, hôm nay ta càng muốn ở trong này quay lại tự nhiên, xem người có thể làm thế nào?” Trịnh Quỳnh An không hề cố kỵ hình tượng mình ở trước mặt Tuyết Dương, ngay cả tên bang phái đều nói đi ra.

“Vậy người liền thử xem xem!” Phương Đăng cố tình khiêu khích.

Tuyết Dương xem Trịnh Quỳnh An thủ hạ gần hai mươi người, không khỏi lo lắng Phương Đăng phải như thế nào chống đỡ đám người này. Nàng lo lắng quay đầu nhìn hắn một cái, trong mắt tất cả đều là thân thiết.

“Người nghĩ rằng ta và người không dám? Tuyết Dương, người đi trước đi!” Trịnh Quỳnh An đẩy người Đỗ Tuyết Dương, muốn nàng lên xe trước.

“Tuyết Dương, trở về.” Phương Đăng thẳng người đứng ở cửa, kêu trụ nàng bước ra cước bộ.

“Ta...” Nàng muốn trở về nhìn xem ba, nhưng vì sao Phương Đăng kêu nàng, nàng liền nhin không được muốn nhào tới ôm hắn?

Trịnh Quỳnh An không phải ngốc tử, hắn thế nào cũng nhìn ra Tuyết Dương cùng Phương Đăng trong lúc đó đều có chút giống như có tình ý, trong lòng càng thêm cuồng nộ. Phương Đăng này không chỉ bắt trời vợ tương lai của hắn, tựa hồ còn đã động lòng nàng. Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Tuyết Dương đang chần chờ, lớn tiếng mắng: “Người còn chờ cái gì? Hắn là tên trùng thối bắt cóc người, là hung thủ gián tiếp giết phụ thân người. Hắn cùng người Tường Hòa Hội Quán cấu kết ra kế hoạch chinh đồ chúng ta, phụ thân người đến bước đường sắp phá sản, còn nhẫn tâm giết chết hắn, người cư nhiên còn luyến tiếc không muốn rời đi, người không phải điên rồi?”

“Người nói là sự thật? Thật sự là người Tường Hòa Hội Quán làm?” Tuyết Dương tâm bị lay động, suy đoán của nàng trở thành sự thật, việc phụ thân tử Phương Đăng cũng có phần?

“Đương nhiên, chúng ta đã nắm chứng cứ trong tay, Tường Hòa Hội Quán sắp sửa vì sự kiện này trả giá thảm trọng.” Trịnh Quỳnh An đắc ý nghênh mặt, lúc này đây, hắn nhất định phải chinh đồ Ngũ Hành Kỳ Lân.

“Thật vậy chẳng? Thật là các người làm sao?” Tuyết Dương quay đầu nhìn Phương Đăng cái gì cũng không giải thích, đau lòng như kim đâm .

“Người tin tưởng hắn trong lời nói?” Mới khen ngợi nàng thông suốt, nàng lại biến trở về ngoan cố, Phương Đăng mặt không chút thay đổi chỉ trích nàng mà không nói gì.

“Ta muốn trở về điều tra rõ, nếu thật là người của người làm, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.” Nàng cơ hồ dùng hết toàn thân khí lực mới thốt ra được những lời này. Không ai so với nàng rõ ràng hơn cảm giác của nàng giờ khắc này, vừa mới yêu thương hắn giờ lại hận hắn, tâm giống như bị cái gì chia thành hai nửa, đau tới tứ chi bách hải, vô lực lảng tránh.

“Ta sẽ không cho người đi.” Nàng đi, sự tình hội càng phiền toái, hắn không nghĩ sẽ để Trịnh Quỳnh An đem toàn bộ sự kiện làm phức tạp hóa.

“Vậy phải xem người có năng lực thần kỳ như trong truyền thuyết không.” Trịnh Quỳnh An ủng trụ Tuyết Dương đi, lập tức ý bảo thủ hạ động thủ.

Hai mươi người thân hình cao to xoa tay, đi từng bước đến Phương Đăng, xúm lại, tính làm đau hắn một chút.

Phương Đăng vọt người lên, cánh tay sớm vận sức chờ phát động, quyền hắn ra trong nháy mắt, trên cánh tay phải, hình xăm kỳ lân tựa như kỳ lân thú hiện rõ ràng, hướng đến địch nhân, gắng sức ra tay khí thế.

Tuyết Dương nín thở nhìn hắn đánh bọn chúng, nàng vẫn không biết Phương Đăng thân thủ lại tốt như vậy, vài quyền cước cùng phản đá, thủ hạ Trịnh Quỳnh An đã muốn mất mạng, tám người đã ngã xuống đất không dậy nổi, mà Phương

Đằng lực đạo như không có chút dấu hiệu suy xuyên, ngược lại càng đánh càng dũng, chỉ nghe vài tiếng kêu la trong cổ họng, bốn người lại ngã xuống, một mình hắn đã đủ giữ quan ải, vạn người cũng không địch lại, tư thái anh dũng, mê huyền Tuyết Dương mắt cùng tâm, nam nhân như vậy, nếu không yêu thương hắn thật quá khó khăn.

Trịnh Quỳnh An mắt thấy thủ hạ nhất nhất bị thua, thấp giọng rủa một tiếng, theo bên hông xuất ra một khẩu súng nhắm ngay Phương Đằng, tính trước hạ hai đui hắn rồi nói sau.

“Dừng tay!” Tuyết Dương hoảng sợ bắt lấy tay hắn, không cho hắn thương tổn Phương Đằng, kết quả “phanh” một tiếng, viên đạn mất chính xác, bắn trúng đại môn tường vây quanh, thạch tiết bay tán loạn, cũng chấn đắc mọi người đình chỉ động tác.

“Ngươi làm gì?” Trịnh Quỳnh An tức giận một phen đẩy Tuyết Dương ra, tính nét cuồng bạo rất cục bùng nổ. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi lại lần nữa muốn đả thương người.

Nhưng Phương Đằng so với hắn còn nhanh hơn, mau lẹ lấy ra súng lục sau thắt lưng, trước phát đoạt nhân bắn ra viên đạn, tinh chuẩn làm rơi súng trên tay Trịnh Quỳnh An, hơn nữa lại chưa thương tổn đến hắn dù chỉ là một ngón tay.

Trịnh Quỳnh An sợ tới mức chân vô lực mềm nhũn ra, không nghĩ tới Thổ kỳ lân thân thủ phi phạm như trong truyền thuyết đã lưu, hắn hôm nay cuối cùng cũng được mở mắt.

“Đừng nữa đánh!” Tuyết Dương lớn tiếng kêu, rốt cuộc chịu không nổi hai người bọn họ vì nàng liều mạng, hơn nữa lòng của nàng rõ ràng hướng Phương Đằng, nếu hắn thật sự bị đánh trúng, nàng nhất định sẽ ngất xỉu ngay tại đây.

“Tuyết Dương...” Phương Đằng hơi thở vững vàng không giống vừa mới trải qua một trận chiến, hắn lo lắng nhìn Tuyết Dương một hồi, nghĩ nếu ở Đồ gia nàng cũng sẽ không có tự do.

“Ta nhất định phải đi, ngươi đừng khó xử ta, chờ sự tình tra ra manh mối, ta sẽ quyết định nên làm như thế nào.” Nàng nghĩa vô phản cố hướng ra xe Trịnh Quỳnh An, không phát hiện phía sau Trịnh Quỳnh An thẳng lợi cười gian.

Phương Đằng không lại ngăn trở, nếu nàng kiên trì phải đi, hắn cũng không thể nói gì hơn. Toàn bộ sự kiện, hắn sớm muộn gì cũng phải kiếm Đằng Tuấn hỏi rõ, về phần Tuyết Dương, hắn sẽ không lại làm cho nàng giống Quan Cẩn Chi dễ dàng rời đi như vậy liền nguy đến tính mệnh, hắn thề, vô luận như thế nào, hắn nhất định phải đem nàng mang về bên người.